

Tråg

Längs med dynerna. Samlade hon luften i tråg, bar dom. Strandade fåglarna som låg i hennes väg. De såg. Hennes ensamhet. Efter den stora oljan.

Skottsäker, ljudet följde henne ändå. Genom dimmorna, tung var luften. Hon bar. Att hon spillde lite. Det som följde kan sammanfattas. Men hon valde att tala helt. Hon vevade upp saltet som följde med. Frös. Inte mer än så. Luften var tung av saltet, det var saltet hon andades. In.

Över de asfalterade vägarna, mot gårdarna släpade hon tungt. Luften var hennes nu. Och dess salttyngd. En basker, halvvantar och farfars oljerock. Stövlarna kippade, bara lite. Jag har en basker också, och jag kan flyga nu. På luften. Så sa hon. Tänkte. Det är vad man tror.

Men ingen visste hur. Hon skulle välja en lada bland de stora tomma, bortåt vildängarna. Luften skulle hon spara. Där, på andra sidan storvägen, ovanför hagarna mot havet, var andra fåglar nu. Såg ormvråken på stängslet. Det var hennes. Bror. Hon tänkte det, där satt den igen, spanade efter sork. Dess ögon. Nådde hennes, rakt in.

Så fort molnen seglade nu, det var luftens flykt. Det blev tomrum efter den hon burit med sig. Trågen var tyngre än någon förstod, inga stormakter skulle våga. Men dom skulle oroas, av tomrummen, segelflygarna skulle falla. Först dom, sedan dom stora flygplanen. Ner. Hon visste, det var termikens krafter.

Kanske också de bredvingade fåglarna, fregatterna, albatrosser, de stora havsfåglarna. De skulle komma till henne. Vårda dom. Hon ville så gärna känna de mjuka. Fjädrarna mot sin hand. Hon tänkte så.

Hon hade gått många vändor nu. Luften, saltet, vinden, havets själ var i tryggt förvar. I ladan där tångkörarnas kärror stod. Om vintrarna. Väntande.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingela Svenson med Poeter.se id #29619 innehar upphovsrätten